

VITEZI IN ČAROVNIKI®

VITEZI IN ČAROVNIKI

Zadnji boj Zeolije

Bojan Ekselenski

1.1.2008

Copyright © 2004 – 2008 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane. Prepovedano kopiranje vsebine ali dela nje brez pismenega privoljenja avtorja.

I. Predzgodba

2

Božanska osebnost je z bliskovito ofenzivo svoje severne armade zmlela Medalar. Drobna deklica, pravzaprav peklenški temni angel - damejah, je s svojo čarovniško močjo razkrojila obrambo in vnesla zmedo v vrste nasprotnika. Na slabosti Medalarja je pritisnila kot s soljo na rano. Zgolj osnovna jeklena pest orkov je dosegla vzhodni branik Zeolije, zadnji ostanek Medalarja. Temni lord Seth Ureus je pričakoval hitro zmago. Val za valom se napadi orkov, kačjeglavcev in zmajskih jezdecev odbijajo od nenavadno trdne in odločne obrambe. Od začetka obleganja sta skoraj dve polni luni, a obrambne linije vztrajajo. Zeolske vojske čarovnija drobne deklice ni dosegla.

Srdito obleganje se nadaljuje ...

1. Obisk iz Cesarstva!

Grofov šotor je postavljen precej blizu bojnim položajem. Želi neposredno voditi svojo največjo bitko, katere noče in noče biti konec. Horde temnega vladarja že skoraj dve luni poskušajo kljub strašnim izgubam prebiti zeolske vkopane položaje. Neuspešno. Zeolija je poslednji branik Medalarja.

Grof se ravno vrne z obiska sprednjih položajev:

»Naši fantje in punce se odlično držijo. Kar naj si Temni vladar lomi zobe. Ideja, da se vojska vkoplje v zemljo, je odlična. Arcus je znova svetoval pravo stvar.«

Spremstvo utrujeno razjaha konje. Grof odločno stopi na blatna tla. Deževno obdobje obilno namaka zemljo. Z roko si s čela obriše polzeče mrzle dežne kaplje.

Cesarski predstavnik je prišel pred slabo uro in ob kozarcu vina s skromnim prigrizkom čaka na grofa. V šotoru mu dela družbo molčeč poveljnik severnega dela fronte. Cesarski odposlanec nikakor ne razume tako nečastnega načina vojskovanja. *Vkopali so se kot podgane. Kako umazano in nečastno.*

Grof zakoraka v šotor. Cesarski predstavnik, pleidik¹ Uris Danon, se sreča z mrkim grofovim pogledom. Takoj spozna, kaj se plemenitemu gostu mota po glavi:

»Vkopavanje vojske sicer ni najlepše, je pa učinkovito glede na način vojskovanja. Častno je vse, kar zaustavi vojske Božanske osebnosti med njihovim vztrajnim trkanjem na moja vrata,« in s kretnjo nakaže gostu, naj sede. Zakoraka proti skromni mizi in služabniku poda premočeno in blatno ogrinjalo. Gost ga opazuje. Malahid Zeolski trdo sede naproti njega in brez vljudnostnih govorov načne verjetni namen cesarskega pooblaščenca:

»Nimam časa za vljudnostno kramljanje, zato kar k poslu. Zanima me, kdaj in kje namerava Cesarstvo razbremeniti pritisk na zadnjo obrambo Medalarja? Vsa vojska temnega carja se zaletava v moje ljudi in rezerv nimam od kod vzeti. Prej ali slej bo obramba popustila in Orki bodo potrkali na vaša zadnja vrata. Južni bok mezogov² temnega je odprt kot devica na poročno noč. Kdaj? Samo to me zanima,« in mračno zoži pogled. Z obraza je izginila vsaka sled dobrohotnega vladarja. Gube nasmeha so zamenjale gube skrbi.

---

¹ Plemiški naziv v Cesarstvu

² Velika vojaška enota Božanske osebnosti

Gost prebledi zaradi grofove neposrednosti. Zakašlja in odvrne:

»Cesarsko veličanstvo poskuša dobiti podrobnejšo sliko o položaju in namenih vašega sovražnika. Njegov dvorni upravnik, plemeniti knez Orwen se je velikodušno ponudil, da posreduje v nastalem sporu. Vsekakor Cesarstvo ne bo dovolilo nasilnih sprememb svojih meja. Iskreno verjamemo, da je možno doseči zadovoljivo rešitev spora.«

Grof vanj zapiči svoj grozeče srep pogled. Ledeno pribije:

»Prišli ste mi govoriti o nekakšni mirni rešitvi spora. Saj ne gre za spor okoli kašče žita. Opraviti imamo s carjem zla in njegovo vojsko, zveri in črne magije. Saj niste pri zdravi pameti! Mi bomo tudi brez vaše podpore zdržali še kakšno luno, morebiti dve, a potem bo igra končana.«

Pleidik se s prstom pogladi pod ustnico in hladno odvrne:

»Za vas mogoče, a svet okoli vas se spreminja. Guverner Zalabena je vedel, kdaj je treba odložiti palico in postal je gospodar precej obsežnega dela nekdanjega Medalarja. Pred luno sem bil pri spoštovanem grofu Agelu II. S svojo modrostjo in pogumom, da zna pravočasno sprejeti modre odločitve, je rešil mnogo človeških življenj. Namignil mi je, da je možen podoben sporazum tudi z vami. Vse, kar Božanska osebnost potrebuje, je prehod proti zahodu.«

Grofov obraz zasenči bes:

»Pravzaprav ste glasnik temnega vladarja, ne pa svojega cesarja. Verjetno je to maslo tistega Orwena. Moral bi

vedeti,« zaokroži z očmi po strehi šotora in znova zapiči v sogovornikove temne oči svoj jezni pogled:

»Prišli ste me pozvati na predajo in izdajo. Strah je torej ohromil tudi Cesarstvo. Res sem naiven. Upal sem na akcijo, a vi me želite položiti na kolena,« hip pomolči in tiho nadaljuje:

»Mislite, da se lahko rešite, če me spravite na kolena pred svojim temnim gospodarjem? Prej ali slej bomo premagani. O tem ni dvoma. Pravzaprav smo že celo luno trupla, ki se nočemo zvrniti v svoje gomile spokoja. Vem, zakaj se sovražniku mudi na zahod. Če bi mu pravočasno uspelo, pa mu ne bo, bi to pomenilo konec človeštva. Vaša izdajalska preračunljivost vas ne bo rešila.«

Pleidik molči in s pogledom beži od grofovih grozečih oči. Nakar potuhnjeno spregovori:

»Ponujam vam samo možnost preživetja, a to možnost zavračate. Cesarstvo se ne misli vpletati v vojno, katere ni zakuhalo. Nam je popolnoma vseeno, na koga mejimo, samo da je mir. Sami veste, kako umreti, a premislite. Rešite lahko življenja svojih vojakov in rojakov. Vaše romantično viteštvo bo spravilo v nepotrebno smrt vas in vse, katerih življenje je v vaših rokah. Plemeniti Agel me je osebno prosil, naj posredujem ter poskušam preprečiti širjenje vojne in zlasti nepotrebne smrti.«

Grof odkima:

»Naj ponovim. Mi smo že mrtvi in tega se zavedamo. Naša smrt bo zabeležena v junaških epih naslednjega eona³. A vaša smrt bo pozabljena,« in namigne stražarjem:

»Obisk cesarskega gosta je zaključen. Prosim, pospremite ga do njegovega konja in poskrbite, da bo hitro zapustil našo grofijo,« ter vstane. Ne zmeni se za roteče klice gosta. Malahid stopi v kot in čaka, da ostane sam. *Saj sem popolnoma sam. Božanska osebnost je vsem zmešal pamet. Samo jaz vem, zakaj ne smem popustiti in dovoliti temni vojski prehoda do zahodnih vrat naše grofije.*

Deklica z manjše vzpetine opazuje pogorišče obleganja. Nasprotnik je vkopan. Svoje položaje je prepredel z različnimi ovirami, ki onemogočajo hitre manevre. *Zeolski grof je pameten in zna poslušati nasvete Onstrancev⁴. Noče popustiti, saj najbrž ve, v čem je bistvo te vojne.*

»Gospodarica, časa nam zmanjkuje. Ima Božanstvo kakšen nov načrt?« pohlevno pristopi lord Ureus.

»Čas ni stvar, katere imamo premalo. Trmoglavi grof krvavi, noče pa popustiti. Neobičajno vztrajno drži položaje. Za nekaj dni bodo tukaj prvi jekleni pajki in ognjene kočije. Bomo videli, kako so Zeolci odporni na ogenj in jeklo teh živalic,« se nasmehne in si popravi kapuco. Lord Ureus samo prikima.

---

³ Velika časovna obdobja

⁴ Onstranci – duše Čuvajev, ki živijo tako v gostih telesih Onstranstva in v redkih telesih Elem Jereda

Začarani našosi⁵ tiho uničujejo ostanke medalarskega plemstva. Novopečeni Zalabenski vojvoda Agel II. tiho podpira te akcije spretnih klavcev. Vsak pokončan moški potomec in vsaka na Vzhod odpeljana ženska potomka velike ali male hiše pomeni eno grožnjo manj. Želi si postaviti na noge svojo lastno vojsko, saj se jasno zaveda minljivosti vladavine Božanske osebnosti. Noben vladar ni večen. V znak zvestobe je svojemu carju poslal proti zahodu medrejo falang. Za vsak primer! Istočasno pa vzpostavi potuhnjene stike z dvornim knezom Cesarstva. Orwen postane njegov tihi zaveznik na jugu in v pravem trenutku bo lahko po potrebi zamenjal strani. Car verjetno sluti njegovo podtalno vez z Orwenom, a jo dopušča zaradi knezove nenaklonjenosti odločnejšega angažiranja Cesarstva. Vojvoda je zlasti politični realist. Stari eon človeštva in romantičnega viteštva se dokončno izteka in ne želi pripadati izginjajočim časom. Razmerje sil vsaj ta hip ne dopušča posebno veliko svobode pri izbiri strani.

Agel svoje masivno telo položi na smešno majhen stol na robu terase nove palače. Prejšnji lastnik plemeniti Tir Marad ne more protestirati, saj je s svojim zajetim sorodstvom končal v orčjem loncu. Pred pol lune je precej odkrito gostil cesarskega pleidika in car ve za to srečanje. *Car razume moj napor.* Skoraj neslišno pristopi nečak Cleon. Agel sunkovito obrne glavo. Cleon se nasmehne:

»Stric, saj menda ne trepetaš pred klavci?«

Agel zamahne z roko in kislo odvrne:

---

⁵ Našosi – elitni morilci, proizvod magije križanja Set'Arusov in kačjeglavcev. Vodi jih poseben urok, neposredno vezan na zemeljsko triado zatabov.

»Danes ni nobena glava popolnoma varna na ramenih. To, kar se je zgodilo z Maradci, se lahko tudi z mano, če car ugotovi, da je moje življenje na napačni strani enačbe. Ves čas moram skrbeti za pozitivno bilanco.«

Cleon se nasmehne in stopi do roba terase:

»Car potrebuje tvoje politične veščine. Z medrejo⁶ si naredil dobro kupčijo. Za paradiranje skozi Lithinall si bil nagrajen z znatnim delom Quelvergom in celotnim vzhodnim delom Feowella. Carjeva odposlanka je osebno blagoslovila tvoj načrt krepite naše vojske. Verjemi mi, tvoja glava je najvarnejša glava Carstva.«

Agel stisne debele ustnice:

»Kako naj prepričam Malahida Zeolskega, da neha s svojim brezupnim viteštvom? Naša na novo zgrajena vojska in Malahidova vojska skupaj bi predstavljali pomembno utež na tehtnici novega sveta. Cesarskemu odposlancu sem pihal na dušo, naj vendar prepriča zahodnega trmoglavca o drugačnem koncu vojne. Kdo bo pridobil, če mu Ureusove horde pokoljejo vojsko in se razlijejo do Saverških vrat? Z opustošeno grofijo si ne bomo mogli pomagati.«

»Stric, Zeolski grof žal pripada romantičnim časom. Trmasto misli, da rešuje čast kraljestva. Nobena politika ga ne bo prepričala v premirje. Če ne bo uspela cesarska diplomacija, bo uspelo tisti deklici. Zna biti silno prepričljiva, kar je že večkrat dokazala,« pripomni Cleon in z očmi objame

---

⁶ Osnovna vojaška enota človeških kraljestev

značilno konico Mogosovega⁷ templja. Yadris je eno redkih mest s tako velikim Mogosu posvečenim templjem. Agel se zamisli. *Tista deklica ... res zna biti silno prepričljiva. Pravzaprav me čudi, zakaj še ni uporabila svoje prepričljivosti?*

Cesar besni zaradi počasnega izpolnjevanja ukazov. Zemljiško plemstvo silno ležerno zbira vojsko za zbor pri Nievu. Šele obljuba o dvigu plače malce pospeši zbiranje medrej. Knez Artus Orwen, majordom in upravnik dvora, ob cesarjevem izbruhu jeze samo skomigne z rameni.

Cesar besno udari po reliefnem zemljevidu, zastavice poskočijo in se prevrnejo. On pa se sesede na majhen stol. Moči mu pojemajo. Služabniki se spogledajo in jih hitijo popravljati. Znova z naporom vstane. Za hip zasije v svoji stari slavi, a se hitro sesede pod težo let. Nasloni se na mizo in globoko vzdihne. Stisne ustnice in zaječi:

»Prepočasi zbiramo to vojsko. Imaš kaj novic od svojega poslanca?« obrne glavo proti negibno stoječem Orwenu. Slednji prikima:

»Poslal mi je sokola s sporočilom. Znova slabe novice. Grof Malahid Zeolski se sploh noče pogovarjati. Zalabenski vojvoda je namignil, da vojska Božanske osebnosti ne želi uničiti Zeolije, temveč hoče prehod do Severških vrat. Verjetno želi zgolj nadzor nad vhodom v civilizacijo. Podivjana Divjina mu najbrž posebno ne diši, saj tam ni ničesar, kar je

---

⁷ Mogos – nebesno telo Luna, ki kroži okoli Elem Jereda. Mogos obkroži svet v 28 dneh – mapejev. Lunarni mesec je temelj koledarja Drugotnosti.

vredno zavojevati. Zeolski grof pa išče načine, kako nas potegniti v svojo vojno.«

Cesar utrujeno pripre oči, znova stisne ustnice in jezno pihne:

»Zalabenski vojvoda ... takšen je torej naziv izdajalca. Zakaj ne uporabiš resničnega naziva?«

»Gospodar, ne moremo trditi, da je izdajalec. S svojim dejanjem je preprečil nepotrebno, vnaprej izgubljeno vojskovanje. Rešil je mnogo življenj. Verjetno bo še zelo koristen posrednik. Ne smemo ga odpisati. V razsulu, kakršno je razkrojilo Medalar, je storil edino razumno stvar. Malahid Zeolski na drugi strani po nepotrebem bije svojo vojno. To,« a cesar olajšano sede in ga s počasno kretnjo prekine:

»Medalarski prijatelj vztraja, ker upa na naš odgovor. Ne bom ga pustil na cedilu. Njegov prednik je nekoč odločilno pomagal mojemu predniku. Zdaj je čas za poplačilo tega dolga. Severne medreje pošlji v Semberijo. In to nemudoma! In brez odlašanja!« poudari in strogo nadaljuje: »Na cilj morajo prispeti v petih dneh!« je cesar nenavadno odločen in knez odkima:

»Ne vem, če je smiselno izzivati vojno, če vojna ne izziva nas.«

»Knez, moral se boš naučiti nekaj o lojalnosti in moralnosti. Dal sem ti ukaz! Izvrši ga!« in s kretnjo odpusti svojega dvornega kneza. Orwen kisko prikima in urno zapusti dvorano. Znajde se v lepi godlji. Vladar je dal jasen in neposreden ukaz. *Znova je odločen v najmanj primernem trenutku. Najprej nesrečni Aldus, zdaj še to rožljanje z orožjem. Božanska osebnost bo sprevidel to igranje in ne bo prijateljsko gledal na to zbiranje vojske.*

Copyright©2006 – 2008 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane. Prepovedana uporaba besedila ali njegovega dela v pridobitne ali nepridobitne namene brez avtorjevega pismenega dovoljenja.

Orwenov zvesti pomočnik Ron Pelagar Welekhi zaskrbljeno spremlja svojega gospodarja. Čaka na novice. Čez nekaj trenutkov prekine nadležen molk:

»Stari je zopet odločen, ko ni za tem nobene potrebe. Je tako?«

Orwen jezno prikima:

»Natanko tako. Severne medreje hoče pri Semberiji. Veš kaj to pomeni ob upoštevanju zbora pri Nievu?«

Ron prikima:

»Še kako se zavedam tega. Vzhodni vladar bo to razumel na svoj način. Saj nisi staremu posredoval celotno poročilo našega odposlanca?« Orwen odkima:

»Vsekakor ne. Stari ne sme izvedeti za naša previdna mirovna prizadevanja. Zeolcem sem izpogajal odlično možnost, da se častno izvlečejo iz vojne, a Malahid je trdoglav. Ne more iz svoje kože. Trmoglavi na tistih dveh ožinah in si pušča kri v upanju, da ga bomo mi rešili. Stari pa mu želi celo ustreči. Carja vzhoda moramo prepričati o nepomembnosti trme umirajočega starca. Zadnje pol lune vidno usiha.«

Ron se nasmehne:

»Mogoče pa vem, kako uporabiti tiste medreje pri Semberiji. Ustrezimo staremu, a naredimo po svoje. Malahidova trmoglavost bo prej ali slej spustila vso zeolsko kri in takrat bodo naše medreje pograbile plen. Znova je čas za diplomacijo. Mogoče je treba obiskati koga višjega med služabniki Vzhodnega carja. Osebno se želim angažirati v tem projektu.«

Orwen se kisko nasmehne in obraz se mu razpotegne v izraz roparice na preži:

»Res si prava hinavska strupenjača.«

Ron prikima:

»In zato sem nepogrešljiv v tej zmedi.«

2. Jekleni pajki

Tistega deževnega jutra mnogi zeolski lemiki⁸ in mašagi⁹ ne bodo pozabili. Po vzpetini se zjutraj začno pomikati ogromne gmote. Njihovo srh vzbujajoče grmenje napredovanja po razmočeni zemlji sproži nemir v prednjih rovih.

»Kakšna groza je zdaj to?« se sam zase vpraša jamit¹⁰ Karim Olod na enem najbolj izpostavljenih položajev. V zadnji luni je preživel že mnogo napadov tzevogov in naskokov orčjih hord. Nekaj tisoč orčjih trupel je gnilo na poljanah in samo nizkim temperaturam se lahko zahvalijo, da niso deležni neznosnega smradu razpadanja. Zaskrbljeno opazuje pajkom podobne kovinske gmote med vztrajnim napredovanjem čez prvi pas že precej načetih ovir.

»To je nekaj novega. Sporoči v isitah¹¹, da ima sovražnik neko novo orožje. Podobno je velikim kovinskim

⁸ Lemik – poklicni vojak. V Zeoliji so poklicni vojaki služili 15 ali 25 let.

⁹ Mašag – pomožni vojak, neke vrste nabornik. Vsak moški in ženska Zeolije mora vsake tri leta na petdnevno vojaško urjenje.

¹⁰ Častnik, poveljnik v bojnem razporedu

¹¹ Vojni štab, poveljstvo vojaške akcije

pajkom, ki so se brez težav prebili čez prve ovire. Pripravijo naj katapulte. Na moj znak jih morajo sprožiti.«

»Razmem,« odvrne kurir in steče do vkopane konjušnice.

Velikanske kovinske gmote se brez zastoja prebijajo čez različne ovire. Skozi usta ali karkoli že imajo, bruhajo dolge ognjene curke. Jamita spreleti iskra strahu. Kovinski pajki so gotovo nova hudobija temnega vladarja in njegovih smrtonosnih služabnikov.

Icsmag lemik Orij Ahmadi sprevidi, da ga rešuje ravno podganja luknja, čeprav ga kopanje ni najbolj razveselilo. V zaklonu je preživel kar nekaj napadov tzevogov in katapultov z ognjenimi krogli. Zdaj zaskrbljeno opazuje opustošeno bojno polje, preko katerega se valijo ostudno škripajoče pajkaste nakaze. Obrne se proti tovarišu, s katerim deli majhno podzemno luknjo:

»Kaj je zdaj to?«

»Ko bi vedel. Prvič vidim kaj takšnega.«

Jamit Karim priteče in skoči v jarek. Zadihan se nasloni na mokro zemljo:

»Ti pajki gazijo vse pred sabo. Česar ne morejo prebiti, pa požgejo. Bog si ga vedi, kakšna čarovnija jih poganja. Če naši ne bodo kaj pogruntali, smo pečeni ali speštani.«

»Tako slabo je?« vpraša Orij. Karim prikima:

»Ti rovi zdaj ne bodo mogli rešiti naših riti. Če jih ne potolčejo naši katapulti, lahko samo bežimo.«

Orij jezno pihne:

Copyright©2006 – 2008 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane. Prepovedana uporaba besedila ali njegovega dela v pridobitne ali nepridobitne namene brez avtorjevega pismenega dovoljenja.

»Mene že ne bodo zgazili ti jekleni pajki. Tako poceni pa ne mislim v Onstranstvo. Vsaj ne danes.«

Kovinski pajki vztrajno prodirajo. Nobena ovira jih ne ustavi. Visoko jih preletijo tzevogi¹², kakršnih še niso nikoli videli. Njihova kovinsko lesketajoča telesa ne kažejo napadalne namere, saj letijo precej visoko, izven dosega velikih lokov. Verjetno so ugotovili, da so ti veliki loki preveč smrtonosni in iščejo kakšen lažji plen. Pred petimi dnevi so do tal požgali neko vas izza zadnjih vojnih linij. Podobno so storili še dvakrat, zadnjič včeraj zjutraj. Takšna barbarstva so dokaz sovražnikovega obupa, ker je obtičal pred ožinama.

»Zmaji gredo znova kuriti nedolžne domove,« komentira Orij. Karim tiho doda:

»Res so nizko padli, da morajo kuriti vasi v zaledju. Ne vem, zakaj jih je tokrat tako veliko,« z očmi zaokroži po oblačnem nebu, katerega že zapušča svetloba kratkega jesenskega dneva. Na srečo je vsaj nehalo deževati in skozi raztrganine med oblaki nebo poživi rumenilo zahajajočega sonca.

Oni spodaj niso vedeli za podrobnosti o sovražniku na nebu. Tzevogi so tokrat precej drugačni. Na njihovih precej večjih telesih je prava pravcata majhna trdnjavica z desetimi hendvejskimi bojavniki. Vsaka leteča zver je na življenjsko pomembnih točkah oklepljena z debelimi ploščami čarovniško oplemenitene kovine. Med velikimi tzevogi je nekaj manjših, prav tako zaščitenih. Poglavar temne vojske je doumel učinkovitost znamenitih zeolskih dolgih lokov.

---

¹² Zmaji, vzgojeni s posebno čarovnijo zemeljske triade zatabov

Karim pričakuje ukaz od mahiba¹³ medreje. Živčno pogleduje proti prehodu med vrsto ovir izza njih. Zdaj, zdaj se mora vrniti kurir. Končno ga ugleda. Kurir spretno skoči s konja in preda jamitu nove ukaze. Slednji hlastno zgrabi zvitek, ga odpre in hiti brati. Na koncu ga spusti na tla. Paprius mehko zdrsne na razmočeno zemljo. Obraz mu oblije mrak razočaranja. *Ni umika. Boj za vsako ceno. Najdite šibko točko nove groze temnega vladarja.* Jamit tesno stisne svoj gladimis. Zvok škripanja kovinskih pajkov je vse bližji, vse močnejši. Hitro skliče poveljnike šeledin v svoji precej prostorni podzemni votlini:

»Prijatelji, zdaj gre zares. Ne smemo se umakniti, ne smemo odstopiti niti za korak. Novega orožja temne vojske nihče ne pozna, zato previdno. Mogoče se bomo lahko potuhnili. Naj nas prečkajo. Od spredaj so videti neuničljivi. Lokostrelci naj pripravijo ognjene puščice in naj poskušajo streljati v sovražnikovo grozo od spodaj ali od zadaj. Potuhnite se, ne se izpostavljati. Tudi to orožje mora imeti kakšno šibko točko. Poročajte, če komu uspe odkriti kaj uporabnega.«

Zbrani častniki prikimajo in hitijo izvesti ukaz.

Pajki počasi in zanesljivo prodirajo. Z ognjenimi izbruhi in golo fizično močjo uničujejo zapreke. Bližje kot so, več groze sprožajo. Zlovešče grmenje ognjenih izbruhov in presunljivo cviljenje čarovniške priprave je pred njimi. Orij objema svoje kopje in šepetaje izreče molitve za rešitev. Trušč pomikanja kovinskih pošasti se bliža. Preglasi zvoke narave. Razmočena zemlja bistveno ne upočasni vztrajnega

---

¹³ Nekakšen general, visoki častnik, pripadnik višjega plemstva

napredovanja krdela kovinskih pajkov. Zapreke, ki so toliko časa odbijale besne navale orkov in kačjeglavcev so prebite. Zdaj so sami pred kovinskimi pošastmi.

Vojak poleg Orija glasno naproša vse etirje za milost.

Ogenj bruhne mimo rova. Toplota vročega zraka švigne med vojaki, stisnjenimi ob mokra tla. Vse preglasi oglušujoč hrup. Ognjeni izbljuvki pošasti znova in znova objemajo položaje k tlom stisnjenih vojakov. Hlad mokrih tal se meša z vročino ognja. Kjer je kovinskim pošastim uspelo z ognjenimi zublji doseči rov ali zemljanko, se zaslišijo presunljivi kriki opečenih in gorečih ljudi. Orij se še tesneje stisne ob tla. Ognjeni zublji so objeli improvizirano streho iz brun. Zasliši krike nesrečnikov, katere zajamejo vroči plameni. Potuhne se. Skoraj se vkoplje v mokro blato stene rova in znova moli za rešitev. Oglušujoče škripanje in bobnenje je tik nad njim. Želi si pogledati izza rova, a ga neizmerni strah tišči k smrdečim tlom. Zasliši žvižganje izstrelkov katapultov. Občasno kakšen »dong« naznani zadetek kovinskega telesa pošasti. Sobarca poleg njega se dvigneta in splezata iz rova. Kmalu zasliši njuna krika, pomešana z objemom ognjenega izbruha.

Nebo nad njim potemni. Velika kovinska noga prečka rov. Zadene ga vroč piš ognja. Od strahu otrpne. Zgrožen zre v temen kovinski trebuh pošasti. Ničesar ne zmore storiti. Zgolj od strahu paraliziran čaka, da gre pošast mimo. »Dong« naznani novo trčenje kamna ob kovino. »Vruuum« naznani nov ognjeni izbruh. Pojemajoča svetloba neba ga predrami iz paralize. Strese z glavo. Poskuša razmišljati. Pošasti še niso mimo. Neznosen hrup in tresenje tal naznanjata bližino druge pošasti. Kljub vsemu zbere pogum in previdno pokuka iz rova. Nedaleč stran so še trije pošastni pajki. Kljub velikosti se

premikajo zelo okretno in hitro. Bog si ga vedi, kakšna čarovnija jih poganja. Znova se potuhne. Za las se izgone ognjenemu izpljunku, kateri pokosi nekaj tovarišev malce južneje od njega. Spozna, da je sam. Okleva. Steče proti severu. Preskakuje ožgana trupla in poenjajoče ognjene zublje. Zagleda goreče izstrelke katapultov, ki so namerili v eno tarčo. Toča ognjenih krogel zasuje pajka. Oglušujoče detonacije so pajka oblile z besnečim ognjem. Pošast naredi še nekaj negotovih škriiip, škriiip korakov, nakar se nemočno sesede. Ognjeni zublji besno objamejo kovinsko truplo. Iz zadka izleti kos kovine in ven skočita dve postavi. Zdrzne se, ko ga preseneti Karim:

»Zgrabimo tista dva falota! Ne smeta pobegniti!«

Prikima in z roko nakaže preživelim, ki skupaj sledijo Karimu:

»Dajmo jih. Poskusimo ju ujeti živa in ju prisilimo do petja o teh zverinah.«

Stečejo čez požgano zemljo proti postavam, ki se ne zavedata približevanja lemikov.

Katapulti ogorčeno natančno in koncentrirano tolčejo kovinske pošasti. Grmenje in ognjeni izbruhi osvetlijo nebo. Kmalu se kovinski pajki zaradi izgub ob natančni in koordinirani toči ognjenih krogel ustavijo.

Orij z lemiki spretno obkoli oba sovražnika v nenavadnih črnih oblekah.

»To sta Južnjaka. Kaj za vraga ti ljudje tu počno?« komentira pogled na značilno obarvan pramen las, spetih v kito. Karim odkima:

»Me ne zanima. Zgrabimo ju!« in Orij da znak. Južnjaka se šele takrat zavesta, da sta sredi fronte v tuji deželi. Zmedeno odložita kratka zavita meča, saj sta proti petim lokostrelcem, trem kopjanikom in sedmim mečevalcem nemočna. Orij zakliče:

81

»Pametna fanta! Zdaj pa lezita na trebuh in roke dajta na vrat. Pa nobenih neumnosti!«

Ujetnika hitro precej grobo zvežejo in odpeljejo do rova. Pajki se medtem začno ritensko umikati. Katapulti natančno opravljajo svoje delo. Kakor hitro se izognejo smrtonosnemu dometu, prenehajo z umikom. Orij opazi to podrobnost. Zdaj se morata s Karimom posvetovati, kaj storiti. On je edini veteran.

»Ti dve ptičici moramo dostaviti našim. Tukaj je položaj izgubljen. Pajke smo ustavili na sredini svojih rovov. Predlagam umik v varno zavetje katapultov. Z loki in meči jim ne moremo do živega.«

Karim prikima:

»Pravilno. Torej se prebijmo do naših. V zrak mora poleteti rumena puščica.«

Orij spusti pogled v blatna tla:

»Žal nimamo druge možnosti. Preživeli ne bodo dolgo živi, če ne izpraznimo rovov pred katapulti. Gospodar ne bo preveč zadovoljen.«

Puščica z rumenim plamenom švigne v nebo. To je znak vsem, da se umaknejo izza katapultov.

Zeolski grof se skrušeno sesede v svoj sedež. Napada pošasti niso uspeli popolnoma zadržati. Uničen je del prve obrambne linije, ki je izven dosega katapultov. Iz razmišljanja o nadaljevanju vojne ga iztrga nov kurir. Dvigne pogled proti precej blatnemu in od hitenja zadihanemu možu:

»Znova slabe novice?«

Kurir potrto prikima:

»Žal, moj gospod. Hendveji so nam uničili oskrbni tabor. Nič nismo mogli narediti. Presenetili so nas s čudnimi zmaji. Tako velikih in opremljenih zveri še nismo videli. Zdaj jih je obkolila večina pete medreje. Ti divjaki so žilavi.«

»Hm, s tzevogi so pripeljali vojsko izza našega hrba. Zvito. Res zvito,« se namršči in namigne kurirju, naj konča poročilo:

»Zmaji so odleteli takoj, ko so odložili vojsko. To je vse.«

Grof ohrani mirno kri. Zaveda se, da je izgubil oskrbni tabor, kar bo otežilo oskrbo obleganih medrej. Sovražnik preizkuša nove prijeme, da prebije obrambo. *Temnemu vladarju se obupno mudi. Čas je mogoče končno postal naš zaveznik.* S kretnjo odpusti kurirja, ki zapusti šotor. Grof ostane popolnoma sam. Takrat glavo skrušeno položi med dlani. Hip zatem dvigne pogled. Pogladi prstan, simbol svoje oblasti. *Mogoče je čas, da gre prstan na varno.* Odmahne z glavo in sunkovito vstane. Stopi do reliefnega zemljevida. *Upam, da je Han že dovolj daleč stran.* Spusti pogled na kletko s kurirskim sokolom. Njegova ptica je dar prijatelj iz Divjine. *Draga plemenita ptica, kmalu te čaka najpomembnejša naloga, od katere bo odvisna usoda kraljestva.* Negibno stoji. Naenkrat strese z glavo in stopi do težke kovinske skrinje,

Copyright©2006 – 2008 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane.
Prepovedana uporaba besedila ali njegovega dela v pridobitne ali nepridobitne namene brez avtorjevega pismenega dovoljenja.

obložene z umetelnim reliefom iz žlahtnega lesa. Z roko seže v žep. Občuti hlad kovine. Iz žepa potegne velik starinski ključ, izdelek večšine izpred nekaj stoletij. Počepne poleg skrinje. Ključ pomoli proti starinskemu pohištvu. Relief je pravzaprav kopija motiva tempeljskih vrat knjižnice v Aldevergu. Okleva. Nikogar ni v šotoru. Torej je zdaj čas. Porine ključ v ključavnico. Svečano ga obrne. »Škljoc, škljoc!« zaškrtla in pokrov se narahlo odpre. Vstane. Okleva. Čaka. Prime za pokrov in ga nežno dvigne. Kljub teži se pokrov zaradi umetelnega mehanizma lahko dvigne ob uporabi zgolj peresne moči. V veliki skrinji ni skoraj ničesar. Pravzaprav je prav neokusno prazna. Seže v kovinsko praznino in zgrabi drobno škatlico. Čeprav majhna, je težka. Potežka jo na dlani. Zunanost je izdelana iz čudovito hladno jedkanega aurila (umetnost takšnega načina površinske izdelave je izginila še pred začetkom kraljestva), kar kaže na izjemno starost. Grof nežno poboža pokrov in s kazalcem pritisne na nenavadno zlato ploščico na vrhu skrinjice. Mehanizem škljocne in z mogočno roko odpre dragoceno škatlico. V njej je shranjena največja svetinja grofije. Z roko seže po vsebini in razpre navzgor obrnjeno dlan. V luči bakel in sveč zasije originalni grofijski prstan, simbol grofije Zeolija. Prstan na videz ni nič posebnega. Pravzaprav je silno skromnega izgleda. A ni vse v zunanji podobi. Ta prstan je pravzaprav v kovino vtisnjen urok, izvor moči vladarja Zeolije. Grof Zeolije ne more biti vsak pustolovec, temveč zgolj dedič prvega grofa, katerega poreklo se skriva v megleni davnini legend. Zatem z očmi poišče prstan, katerega ima na roki. To je zgolj kopija. Največje svetinje pač ne more nositi s sabo. Znova stisne dlan s prstanom. Stopi do kletke in prstan poveže na sokolovo nogo. Nekaj zašepeta plemeniti ptici, ki takoj zatem odleti.

Grof zatem položi prazno skrinjico nazaj v veliko skrinjo, jo z nežnim gibom zapre, zaklene in ključ spravi v žep. *Tako, zdaj pa le naj temna vojska pride. Še zadnji motiv mojega vztrajanja je odletel. Zdaj je vse v Hanovih rokah.*

Skupinica vojakov se prebije v zavetje katapultov. V daljavi zaslišijo zvoke korakanja velike množice v spremljavi čudnega grmenja. Karim ve, kaj pomeni ta peklenski glasbeni zbor. *Bizarni orkester smrti znova poje svojo pesem pogube.* Temna vojska se požene v nočni napad. Naenkrat nebo osvetlijo ognjeni izbruhi. Vsi se potuhnejo. Ujetnika se ves čas smehljata. Čeprav vklenjena, ne kažeta nobenega znaka poraza. Karimu popustijo živci:

»Prekleti podgani! Ta hip bi vama moral prerezati vratove.«

Ujetnik se samo nasmehe:

»Zakaj pa ne? Saj smo vsi trupla na oltarju božanstva, kateremu služiva. Vi ste sužnji greha in krive vere. Vas požira strah bližnje smrti, kajti za vas je božanstvo pripravilo pekel večnega ognja. Na večnih izparinah svojega krivoverstva se boste spekli do hrustljave kože. Njami, njami!« Jamit samo jezno pihne in ju porine v opuščen blaten rov. Ukaz rumene puščice¹⁴ je začel delovati.

---

¹⁴ Ukaz rumene puščice je posebnost zeolske vojske. Poveljnik medreje posameznim jमितom na izpostavljenih položajih podeli posebno pravico ukazovanja umika – rumeno puščico. Vsi vojaki so seznanjeni z lokacijo novega položaja v primeru tega ukaza.

Orij prvi opazi nenavadne cevi, iz katerih letijo dim in iskre:

»Glejte tja!« in z roko pokaže proti vzhodu, od koder prihaja nekaj novega. Vsi se ozrejo v smeri njegove roke. Karim pozabi na izzivanje. Takrat jih tik nad glavami preleti nenavadno velika jata tzevogov. Takoj se zapodi nad položaje katapultov in velikih lokov. Temni general je sprožil odločilen napad. Zdaj gre na vse ali nič. Vname se srdit boj. Velike puščice poletijo proti jezdecem letečih zveri. Preostali pajki, čakajoč izven dosega katapultov, znova krenejo v napad. Tzevogi kljub izgubam ne prenehajo.

Karim z očmi spremlja približevanje te nove groze. Škripanje kovinskih kočij, katere v boj pelje čarovniška coprnija, kmalu preglasi vse zvoke bojišča. Vojaki ob pogledu na kovinska čudesa obnemijo. Presenečenje in strah jih prikleneta na mestu, kjer jih zateče napad tzevogov. Jezdci letečih pošasti so vso pozornost posvetili besnemu obleganju katapultov in velikih lokov. Branilci si obupno prizadevajo preprečiti preboj. Toča ognjenih krogel se vsuje po napredujočih pajkih. Karim spozna, da jih lahko vsak hip pokonča katera od kovinskih zveri:

»Hitro ven! Takoj umik izza katapultov. Tukaj smo nekoristni!«

Pogumno skoči iz rova. Soborci z obema ujetnikoma mu sledijo. Sredi požgane zemlje med dvema linijama rovov se ujetnika upreta. Orij zakliče:

»Kaj naj z njima? S svojim kruljenjem in upiranjem nas bosta pogubila! Vse Orke in ostalo nesnago Teme bosta priklicala nad nas!« in izvleče meč.

»Prekleta lopova!« zakliče Karim in steče nazaj do svoje skupine. Izvleče meč. Umazano ostrico nasloni na vrat temnopoltega vojaka v svetleči črni obleki. Vanj zapiči srep pogled:

»Imata dve možnosti. Gresta z nami ali ostaneta tukaj?«

Hendvej se znova zakrohota in porine naprej glavo:

»Kar tukaj opravite svoje delo. Prej, ko umreva, prej bova v Hešenahu¹⁵.«

Orij jezno pihne:

»Nimamo časa za čajanko. Daj, pokončaj ju! Vse nas bosta pogubila!«

Karim mračno odvrne:

»Ujetnika sta dragocena.«

»Mi smo pa še bolj,« odvrne drug vojak, ki počasi izvleče svoj gladimis¹⁶. Karim spozna, da vojaki niso pripravljeni tvegati lastnih življenj za dva južnjaška ujetnika.

»Opravite hitro,« popusti in se obrne stran. Zasliši samo dva krika ob presunljivi spremljavi melodije prehoda kovine skozi meso in kosti.

¹⁵ Hešenah – nekakšen kraj spokoja hendvejskih bojevnikov. V religiji Južnega Norogha ima ta mitični kraj izjemen pomen.

¹⁶ Zeolski kratek in zaradi posebnega načina izdelave izjemno lahek ter okreten meč, nabrušen na obeh straneh.

Hitro tečejo proti zadnjemu nasipu, izza katerega so nameščeni katapulti in veliki loki.

Jata tzevogov se umakne. Pajki čakajo izven dosega na prihajajočo pomoč.

Kmalu grmeče kočije dosežejo linijo pajkov. Takrat iz cevi ob oglušujočem grmenju in ognjenem dimu poletijo proti položajem branilcev nenavadne puščice, ki s presunljivim zavijanjem padajo izza okopov. Ob udarcu v tla strašno zagrmí, čarovniški ognjeni dim vrže v zrak zemljo, ki grobo pade nazaj na tla.

Skupinica se prebije v zavetje okopov, katere razbijajo čarovniške puščice. Karim namigne Oriju, naj mu sledi in skupaj stečeta mimo katapultov, katere vojaki mrzlično polnijo.

Naletita na jamita s povito glavo:

»Kje je poveljstvo?«

»Zadaj! Kakšen šetaj¹⁷ to pada z neba?« odvrne jamit.

»Nova coprnija Teme,« odvrne Karim in z Orijem stečeta proti požganemu gozdičku na robu jezera.

Okoli tabora so rovi. Večkrat so deležni ognjenega napada. Vse rastlinje je požgano. Redki preostali plameni osvetljujejo grozljive ostanke napade. Izza njih zamolklo gmíjo nenaravni izbruhi ognja, dime, zemlje in vsega, kar čarovniške priprave zadenejo ob udarcu stika z zemljo.

---

¹⁷ Ustreznica našemu vragu, delo črne magije, proizvod zlih dejanj ipd.

Srečata skupino vojakov, ki teče na položaje. Rezki ukazi poveljujočega se razlegajo v ognjeno noč.

»Naši ne bodo več dolgo zadrževali napada,« Orij komentira mrzlično hitenje še zadnjih okrepitev na okope. Zaslišita tudi topotanje kopit. Konjsko hrzanje je vse bližje. Najbrž se je grof odločil za konjeniški protinapad za zaščito tehnike. Katapulti in veliki loki skoraj neprekinjeno zasipujejo počasi napredujoče ognjene kočije z vsem, kar lahko na njih izstrelijo. Razbitje položajev tehnike pomeni uvod v zlom obrambe. Lokostrelci se razmestijo izza katapultov. Puščice namočijo v gorljivo zmes in prva salva ognjenih puščic poleti v nebo. Karim in Orij očarano zreta v grozljivo osvetljeno nebo. Orij strese z glavo:

»Nimava časa za občudovanje ognjemeta. Najina zgodba bo zanimala mnoge glavetine.«

Karim kratko prikima in nadaljujeta pot. Mimo njiju hiti kolona konjenikov z dolgimi kopji. Nihče ni polagal pozornosti na dva osamljena vojaka.

V zemljanki poveljujočega jamita sta hitro deležna pozornosti. Odpeljejo ju do globoke jame, kjer okoli mize stoji mrka skupina častnikov. Vsi so precej zanemarjeni, saj že nekaj časa niso deležni dostojnega počitka. Že dva dni ne spijo, se ne umivajo in se ne preoblačijo. Šibka svetloba oljnih svetilk obširno jamo polni s toploto, svetlobo in značilnim vonjem. Še sreča, kajti vonjave bog ve, koliko dni neumitih teles gotovo ne prinašajo prijetne arome v zaprt prostor.

»Aha, vidva sta tista, ki sta imela nekaj časa ujetnike?«

»Da, gospod,« odvrne Karim in kratko prikima v znak pozdrava. Na rdeči tuniki poveljujočega opazi svežo generalsko oznako. *Ta človek si je zaslužil te generalske oznake.*

»Da gospod, vodil sem skupino preživelih in na poti smo ujeli dva sovražnika. Jekleni pajki so orožje, katerega vodijo nam podobni ljudje, Hendveji. Kaj počno Južnjaki tu, daleč na severu?«

General ju premerja s strogim pogledom utrujenega odločnega moža:

»Škoda, da ju niste živa uspeli pripeljati do nas.«

»Gospod, nisem smel ogrožati življenj skupine dobrih in pogumnih vojakov. Najbrž ne bi veliko povedala, saj sta se odločila pohiteti v smrt. Prepojena sta bila z neko čudno vero v božansko nesmrtnost. Temno vojsko poleg čarovnij v boj žene še to čudno verovanje. Večnost eliše¹⁸ je del njihovega pričakovanja. Popolnoma so prepričani, da jih smrt na bojnih poljanah pripelje v njihov temni raj.«

General vzdihne:

»To je nevarno verovanje. Vojska ljudi, prepojena z enim samim ciljem je hujša od hord orkov. Življenja naših ljudi so važnejša od ujetnikov. S svojimi čarovnijami so znova pritiskali na okope. Bojim se, da bo kmalu vsega konec in bom s soborci še zadnjič izvlekel meče.«

»Potem mi dovolite, da svoj gladimis potegnem z vami,« trpko prikima Karim. Orij prime za ročaj meča in takisto kratko prikima.

---

¹⁸ Nekakšna nebesa temne vojske

»Vaš meč je sprejet,« odvrne general in pridružita se omizju.

»Zdaj hitita v napad dve šeledini¹⁹ konjenice. Upam, da bodo oklepni konjeniki uspeli ustaviti kovinske pošasti,« še doda in na zemljevid namesti dve zeleni zastavici.

»Oprostite gospod, a konjenice je mogoče popolnoma nemočna. Videla sva, da je za uničenje enega pajka potrebno nekaj istočasnih zadetkov katapultov. O ognjenih kočijah pa nič ne vemo. Jih lahko zvbimo v močvirja? Tam bodo nemočne ali vsaj manj okretne. Bog ve, kakšna čarovnija jih poganja.«

»Konjenica gre v napad. Ravno sem poslal kurirja z ukazom za umik tehnike. Katapulte bom umaknil izza močvirja. Potrebujemo samo nekaj časa. Konjeniki vedo, da nimajo veliko možnosti, a gredo v boj. Priborili nam bodo dragocen čas. Vsi imajo na kopjih blagoslovljene zastavice slave. Že zdaj so vsi junaki, o katerih se bodo pele pesmi ob večernih ognjih.«

Konjeniki skozi vrzeli okopa zdirjajo čez požgano zemljo proti kovinskim nakazam. Povesijo dolge sulice z rdečimi zastavicami slave na konicah. Poveljujoči jamit zakliče:

»V pekel s temi pošastmi! Naj živi grof Malahid!«

Konjeniki se besno poženejo čez poljane smrti. Nekaj časa traja, da se ognjene kočije in pajki obrnejo proti dirjajočim konjenikom s spuščnimi sulicami. Najbrž takoj ne dojamajo nore ideje konjenikov, kateri spretno preskakujejo ovire zapuščenih položajev. Pajki začno bruhati smrtonosne

---

¹⁹ Taktična enota Zeolije

ognjene zublje. Konjeniki se jim spretno izogibajo. Zeolski konjeniki so znani po svojih veščinah. Med dirom med pošastmi iščejo morebitne slabosti na njihovih kovinskih trupih. Več konjenikov z življenjem plača neuspešno iskanje šibkih točk velikanskih pajkov. Spretno dirjanje konjenikov ustavi kovinske pošasti. Izza ognjenih kočij korakajo Orki v spremstvu značilne formacije Hendvejev. Konjeniki se takoj posvetijo novim tarčam. Jamit zakliče:

»Dajmo te zveri!« in požene konja proti strjeni formaciji. Na sredini koraka strjena falanga Orkov, a levo in desno jih spremljajo v rdeče pobarvane oklepe odeti Hendveji. Konjeniki se zberejo okoli poveljnika. Pajki se obračajo, podobno tudi kočije. Začno se pomikati proti konjenikom, zbranim okoli poveljniškega prapora. Jamit spregleda manever sovražnika. V hipu obrne konje in z mečem nakaže juriš na oklepne stvore:

»Zdaj gre zares!«

Zgrabi kopje in išče šibko točko najbližje ognjene kočije. Iz odprtini se nanj vsuje toča puščic, katere se odbijajo od aurilskega²⁰ oklepa konja in konjenika. Ugleda precej veliko odprtino izza čudne cevi. Zadrži konja, nameri in zaluča kopje. Elegantno izleti iz rok in zadene odprtino. Zarije se v nekaj živega, saj ob zadetku zatrepeta. Kočija nenadzorovano zavije.

»Torej so notri peklenščki, občutljivi na ostrino našega aurila,« reče bolj zase in požene konja proti pošasti. Kmalu je tik ob njej. Zagleda ročko in skoči na kovinski stvor. Ta se še kar nenadzorovano vrti in presunljivo brni. *Le kakšna*

---

²⁰ Kovina, katero kopljejo in predelujejo škrti v svojem kraljestvu, daleč na zahodu.

čarovnija poganja to čudo? Potegne se na vrh groteskne kočije. Zagleda loputo. Zgrabi za ročaj in ga dvigne. Iz cevi izza čudne kovinske grbe se vali temen dim. Oglušujoč zvok na mestu vrteče kočije se meša s tistim temnim, odurno smrdljivim dimom. *Fuj, podobno je črnemu olju za kurjavo.* Malce okleva, nakar potegne za ročko in pokrov se odpre. Potegne gladimis in skoči v utesnjen prostor. Nenaravno sijoče sveče utripajo in sovražni vojak ima nekaj opraviti okoli njih. Zraven leži mrtvec, iz katerega štrli odlomljeno kopje. *Torej sem zadel nekaj živega.* Z mečem prebode presenečenega hendveja. Izza hrbta pritečeta še dva, a ju zlahka pobije, saj sta precej nespretno napadla izurjenega in jeznega Zeolca. Vozilo se še kar vrti. Jamit prvič vidi tako čudno kočijo, polno nenavadnih ročk, utripajočih sveč brez dima in čudne izboklinice. Ničesar v tej bizarni zveri ne prepozna.

Z mečem zaseka med čudnimi pripravami, ustvarjenimi z bog ve kakšno coprnijo. Utesnjen prostor napolni rdeče obarvana utripajoča luč. Nagon mu pravi, beži ven! Beži, da te ne uroči ta coprnija! A on vztrajno seka po prostoru. Oglašajo se čudni zvoki. Končno kočija obstane. Olajšano vzdihne in hip zatem začuti utesnjenost. Začne ga dušiti zlovešča zloba čarovniške naprave. Hitro se izmuzne skozi luknjo, skozi katero je padel notri. Na vrhu zmagoslavno pomaha.

Lord Ureus na vzpetini opazuje žar bitke. Pajki so krenili v levo in desno, ter tako onemogočijo umik prednjim medrejam. Kovinske kočije s čarobnimi metalci ognjenih sulic pa pritisnejo od spredaj. Ognjeni izbruhi parajo položaje branilcev.

»Pajki bodo onemogočili umik grofovih medrej. Nočem, da preživijo in nas kasneje še nadlegujejo. Na nebu vladajo togašaci²¹ in tzevogi. Njihovi veliki loki in katapulti so uničeni. Grof bo spoznal, da je njegova večšina nemočna proti čarovniji Božanske. Moral se bo pokloniti ali umreti,« se zahihita deklica in mirno opazuje žar oddaljene nočne bitke. Lord ni razumel, zakaj je treba napadati ponoči. Odkima z glavo, saj ne želi razmišljati o stvareh. Deklica znova spregovori s svojim srhljivo nežnim glasom:

»Ta bitka je opomin vsem, da proti Božanski ni zmage. Oklepniki in leteče živalce so nepremagljivi.«

»Še vedno se mi zdi važnejši boj mož na moža,« se ponižno oglasi Ureus.

»Dragi lord, mož na moža je tako dolgočasen in neučinkovit. Še danes ne bi prebili obrambe, če bi nadaljevali po vaše. Izgubili ste veliko orkov.«

»Saj orkov,« a ga deklica ostro prekine:

»Ja, orke lahko gojimo v milijonih, če je treba. Samo čas potrebujemo. Vem. Toda za zmago je treba še kaj več od množic divjih živali. Namesto tisoč orkov je enostavneje in ceneje ustvariti deset ognjenih kočij. Božanska hoče zmago s čim manj izgubami. Žrtvovanje množice hord pa ne sledi temu cilju. Današnji dan in noč dokazujeta, da je lahko zmaga tudi poceni.«

Mogočni gospodar vojske umolkne. Deklica ima prav. Sovražnik je nemočen proti čarovniškim orožjem. Ožina bo padla skoraj brez izgub.

---

²¹ Posebno veliki orli, proizvod temne magije

»Gospodar, prepuščam vas bitki, mene kliče Božanska,« reče drobceno bitje in izgine v svojem šotoru. V rdeče oklepe odetim stražarjem zabiča, da je nihče ne sme zmotiti.

31

Deklica sede pred tabernakelj. Izgovori magične besede in pojavi se lebdeča biserna silhueta:

»Odlično si opravila. Lažji del naloge je opravljen. Zeolska ožina bo jutri dokončno prebita. Zdaj te čaka težji del naloge. Priti moraš do zeolskega grofa. Ne želim se preganjati za njegovo vojsko po njegovi deželi. Nimamo časa za kaj takšnega. Na zahodu se dogajajo nekatere zaskrbljujoče stvari.«

»Nekaj sem slišala o tem. Zjutraj zarana bom poskrbela za grofa. Danes sem v boj poslala vse oklepnike. Odločila sem se za uničenje vse vojske, ki brani ožino.«

»Pametna odločitev. Pametna. Kakor hitro boš opravila, vojsko hitro pošlji proti Lienderju in predvsem onemogoči umik vojski iz Gelsyske ožine. Grof bo to poskušal storiti, ko bo uvidel polom na Zeolski ožini. Pomembna je hitrost prodora proti Lienderju. Tako bo skoraj vsa vojska v pasti.«

»Razumem, čeprav vem, da za grofa ne bo jutri. odvrne deklica in silhueta se razblini. Zase vzdihne:

»Čas je za mojo očarljivo prepričljivost,«

3. Ujetnica

Vojaki pripeljejo pred grofa drobno deklico, še neznatnejšo ob mogočni grofovi postavi.

»Gospodar, to bitje smo ujeli med vohunjenjem. Naša ni, torej je sovražnikova.«

Grof se sreča s pogledom drobnega bitja.

»Gospodar, dajte jo nam, da se malce pozabavamo z njo.«

Grof s kretnjo utiša jamita, ki jo pripelje in tiho reče:

»Kdo si? Kaj počneš tukaj? Hitro se izpovej!«

Deklica se nasmehne in odvrne:

»Spoštovani grof, prišla sem vam rešit življenje,« in preglasi jo krohot prisotnih ljudi. Grof jih s kretnjo utiša. Deklica zapiči vanj svoj nežen pogled:

»Najbrž veste, da so čarovniška orožja razbila vašo obrambo na ožini. Kljub temu, da se ne morete vojskovati z nami, imate neverjetno srečo. Na tehtnici usode je vaše življenje, skupaj z obstojem vaše grofije še vedno na pozitivni strani. Božanska je res zelo omeščana in dopušča sovražnikom, da se ji prostovoljno, brez obveznosti pridružijo.«

»Jaz naj se pridružim temnemu vladarju? Jaz?« mu bes omrači obraz in s kretnjo znova utiša naraščajoč hrup glasov, ki v hipu potihnejo. Deklica veselo prikima:

»Točno. Z nadaljevanjem vojskovanja samo izgubljate. Božanska vam ponuja medalarski kraljevski prestol in ohranitev vojske. Rešili boste tisoče življenj svojih ljudi. Za uslugo zahteva samo dve stvari. Dovoliti morate prehod naše vojske preko svojega ozemlja in odpovedati se morate sovraštva do nas.«

Grof za hip molči, zatem z gnusom v glasu odvrne:

Copyright©2006 – 2008 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane. Prepovedana uporaba besedila ali njegovega dela v pridobitne ali nepridobitne namene brez avtorjevega pismenega dovoljenja.

»Odpeljite mi to nakazo izpred oči in jo dobro vklenite.«

33

Jamit prikima in potegne deklico proti vhodu. Deklica zarenči:

»Napako delate. Božanska vam daje življenje, katerega zavračate. To je vaša zadnja priložnost, da si rešite življenje!«

Grof bolj zase odvrne:

»Saj smo že mrtvi. Naša smrtna ura je tu in ne moremo ji ubežati. Zakaj bi živel, če sem mrtev?«

»Gospodar, deklica ima mogoče prav,« se nekdo oglasi.

Grof ga s krettno prekine in mračno pribije:

»S temnim vladarjem ni pogajanj, z njim ne moremo podpisati nobenega sporazuma. Kakor hitro nas ne bo potreboval, bo po nas. Ne morem izdati samega sebe, svojega ljudstva. Ne morem izdati svoje krvi. Če nam je namenjena smrt, naj bo vredna pesmi. Borili se bomo do zadnjega, kajti samo z bojem bomo dali možnost drugim, da se pravočasno pripravijo za boj. Naš boj je tukaj in zdaj. Ne moremo ubežati usodi, kajti El nas motri in naše duše bodo našle spokoj v Onstranstvu. Ne bom umazal časti svoje rodbine in Zeolije z izdajo. Ne!« zagmri in prisotni jamit se zdrzne ob silnosti njegovega besa. Deklica se obrne in tiho reče:

»Žal mi je, da boste umrli. Božanska v vas vidi odličnega zaveznika. Žal sta vam napuh in častihlepnost vzela razsodnost. Res mi je žal,« in pospeši korak.

Grof sledi odhajanju ujetnice. Obrne se proti mizi z reliefnim zemljevidom in tiho vzdihne:

»Tukaj je torej naš konec.«

Zatem odslovi vse, razen svojega služabnika:

»Karij, čaka te še zadnja naloga. Najti moraš mojega sina, kateri je na poti proti Aldevergu. Nesel mu boš moje osebno pismo,« in stopi do mize, kjer leži zapečaten kuverta.

Služabnik se prikloni in odkima:

»Ampak gospodar, saj še nismo mrtvi. Zakaj hitite v smrt, če lahko preživite?«

Grof mračno odvrne:

»Kaj ne razumeš? Deklica, katero smo ujeli, se je sama pustila ujeti. Sama je prišla k meni. Torej je spoznala, da silnost njene vojske prepočasi prebija našo obrambo. S svojim vztrajanjem smo jo izzvali. Samo vprašanje časa je, kdaj bo s svojo čarovnijo zasejala med naše plemenite vojskovodje strupeno iluzijo rešitve. Leden veter malodušja in želje po služenju Temnemu vladarju bo kmalu zastrupil naše najplemenitejše ljudi. Preden dokončno z magijo stre našo voljo, nam ostane zgolj zadnji boj. Smrt bomo poiskali v junaštvu, vrednem junaških pesnitev. Hitro moraš odriniti proti Vratom in poiskati mojega sina. Dal ti bom vsa potrebna pisma, s katerimi boš imel prosto pot tam, kjer človeška noga nima prehoda. Sin bo že vedel, kaj mora storiti.«

»Ampak gospod, saj lahko vi odnesete to pismo svojemu sinu,« otožno reče služabnik. Malahid tiho odkima:

»Ne, moj boj in moj konec je tukaj, na zadnjem braniku časti človeškega ponosa. Izbral sem plemenito smrt,«

in vzame v veliko dlan majhno ovojnico. Za hip jo potežka. Odločno jo porine v služabnikovo roko:

»To je vse, kar potrebuješ. Tam je kurirski trak, ki ti odpira pot iz vojnega območja. Pohiti in ne oziraj se nazaj. Usoda grofije je zdaj v tvojih rokah. Ti si edini preživeli, kajti vsi mi smo mrtvi. Tabor je obsojen na smrt in ti boš edini, ki bo pričal zanamcem o našem junaštvu. Pojdi in se ne oziraj!« gromko ukaže. Karij nemo prikima, vzame trak in zapusti šotor. Grof ostane sam. *Cesarstvo čaka. Ostali smo sami. Zdaj bomo umrli. Ne morem odlašati neizogibno. Temni angel bo kmalu s svojo pogubno močjo začel zastrupljati moje ljudi. Zdaj grem v pogubo. Zdaj je moj čas.*

V šotor priteče od boja izmučen jamit:

»Gospodar, obramba je prebita. Lahko se borimo proti jeklu orkov, a proti čarovniji Temnega vladarja smo nemočni.«

»Še malo in odrešitev bo padla na vse nas. Torej je časa, da na svojih poljanah skupaj izvlečemo meče in se še zadnjič spoprimemo s sovražnikom,« in odločno stopi iz šotora. Jamit mu sledi. Obstane. Izvleče meč. Okoli njega besni vrvež zmede. V zraku je čutiti naraščajoč pritisk panike in strahu. *Temna princesa že čara. Še je čas za pogubo.* Gromko zakliče:

»Vitezi pogube! Izvlecimo meče in se še zadnjič spoprimemo s sovražnikom. Častna smrt nas bo odpeljala na cvetne poljane Onstranstva. Zatlavimo to črno reko abadona²²

---

²² Abadon - Mistična ločnica med duhovnimi svetovi, pravzaprav ločnica med idealnim in dejanskim.

nazaj v njeno brezno megešelega²³! Vitezi! Sledite mi v zadnji boj!«

36

Naenkrat na tabor leže tišina. Maloprejšnji hrup se poleže. Nekakšen pajčolan pričakovanja za hip odrine tkanje napredujoče panike in strahu.

Malahid odločno stopi do konjušnice. Sprva mu sledijo vsi okoli njega na njegovi poti. Naredijo nekaj korakov, a obstanejo. On začuti silen pritisk uroka malodušja. Malahid se obrne. Stoji sam med podboji konjušnice. Nanj pritiska sila obupa. Vsi okoli njega ga samo nemo opazujejo. Nihče ne naredi nobene kretnje, ne izusti nobene besede poguma ali strahu. Tišina premaguje hrup vojne. Zastave nehajo plapolati, kajti tudi veter preneha pihati. Oblaki na nebu prenehajo zalivati zemljo pod sabo.

Deklica stopi do okna svoje ječe. Oči rdeče zasvetijo:

»Norci ne vedo, kdaj naj nehajo.«

Vrata škrtnejo in vstopi ječar. Brezdušno vpraša:

»Želite gospodarica?«

»Napočil je trenutek,« vzdihne in ponosno stopi mimo očaranega moža, ki se plitvo prikloni. Ona samo stopi naprej in pomendra zeolsko zastavo, ki pade z droga pred jetniškim šotorom. Priteče nek vojak in ostrmi. Trenutek kasneje se nežno prikloni. Deklica dvigne roki. Naenkrat med rokami zasije srebrna krogla. Vsi se ozrejo proti novemu soncu. Nihče več ni krenil v boj.

---

²³ Megešelem – vilinska beseda za nekakšen vmesni svet, torej svet med obstajanjem in neobstajanjem

4. Konec

Jutro razkrije pogorišče zadnjega boja Malahida.
Neznani pesnik zapel je žalostinko:

*Bojna poljana vsa je zažgana,
vitezi pogube dvignili so silne meče,
vse objame krutost abadona,
nebo se v plesu ognja iskreče,
le naprej, le naprej peklenski hrup,
sovraga nazaj pognal bo krik krut,
še zadnjič naglejte se zore rdeče.*

*Samo naprej, samo čez poljano,
zastava naj pogube vihra,
sveti ogenj naredil bo zemljo to zažgano,
duša peklenska naj ob smrtnem dahu bo vedra.*

*Milost svojih src utrnite,
izvlecite kopja pogube,
nad temni urok pohitite,
dvignite zastave zvestobe,
umrite za življenje,
poginite za hrepenenje,
in k Elu v nebesa odletite.*

Copyright©2006 – 2008 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane.
Prepovedana uporaba besedila ali njegovega dela v pridobitne ali nepridobitne
namene brez avtorjevega pismenega dovoljenja.

Kazalo

I.	.....	Predzgodba
1		
1.	.....	Obisk iz Cesarstva!
2		
2.	.....	Jekleni pajki
12		
3.	.....	Ujetnica
31		
4.	.....	Konec
37		

